

Arrest

nr. 251 249 van 19 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. HENDRICKX, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 5 juni 2019 samen met hun twee minderjarige kinderen, dienden op 14 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 30 april 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, M.C.O.L., luidt als volgt:
"Asielaanvraag: 14/06/2019
Overdracht CGVS: 13/09/2019

U had op 14 februari 2020, van 09.06 tot 10.04 uur en van 13.35 tot 15.03 uur, een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS bijgestaan door een tolk die de Spaanse taal machtig is. Uw advocaat, meester Comélieu loco meester Hendrickx, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Pedro Perulapán in het departement Cuscatlán, waar u woonde tot in 2014. U volbracht het secundair onderwijs. U bent niet gehuwd, maar heeft wel een partner, Z.H.A.A. (DVZ (...); CGVS (...)). In 2014 kochten u en uw partner samen een huis in Reparto Lomas del Rio, senda 1, in de gemeente Ciudad Delgado, departement San Salvador. Uw partner woonde al heel haar leven in deze wijk maar in een andere straat (senda 2). Jullie woonden tot aan jullie vertrek uit El Salvador op dit adres. U werkte van 2009 tot 2016 voor het bedrijf Impulso in de industriezone Santa Elena in Antiguo Cuscatlán, La Libertad, waar u ook uw partner leerde kennen. Van in 2016 werkte u als assistent-magazijnmeester voor Distribuidora Europea, eveneens in industriezone Santa Elena. U heeft twee kindjes met uw partner, M.Z.M.A. en M.Z.L.A..

Begin 2019 werden leden van de bende 18 in uw kolonie achtervolgd door de politie. Ze klommen over een muur in de buurt van uw huis en gooiden enkele zakken marihuana in uw tuin. Nadien kwamen ze de zakken terug recupereren. Dit deed zich twee keer kort na elkaar voor. U zei toen tegen de bendeleden dat u niet wou dat ze dit nogmaals deden, want dat u het dan aan de autoriteiten zou zeggen. Daarop reageerden ze dat dit voor hen niet uitmaakte, want dat ze toch konden doen wat ze wouden en dat ze anders uw familie zouden doden.

Op 14 mei 2019 was u, nog in werkuniform, op weg om samen met uw partner te gaan lunchen. Niet ver van uw werk werd u plots tegengehouden door vier leden van de Mara Salvatrucha (MS). Ze namen u mee naar een afgelegen plaats en duwden een wapen tegen uw buik. Ook werd u in uw gezicht geslagen en zeiden ze dat ze u gingen doden. Ze vroegen naar uw identiteitskaart maar die had u niet bij. Ze zeiden ook dat ze reeds wisten waar u woonde en werkte. Eén van de vier pleegde een telefoontje om te vragen hoe de persoon die ze moesten hebben eruit zag en om na te gaan wat hij met u moest doen. Uiteindelijk besloten ze dat u niet de gezochte persoon was. U mocht gaan op voorwaarde dat ze u niet meer zouden terugzien in de buurt, anders zouden ze u vermoorden. U diende diezelfde dag uw ontslag in.

De dag na uw incident begonnen de bendeleden uw partner te achtervolgen. Ze werd drie keer achtervolgd, één keer zelfs in de bus tot helemaal in het centrum van San Salvador. Hoewel de bendeleden uw partner nooit aanspraken bent u overtuigd dat het om de bendeleden gaat waarmee u problemen had en dat zij uw partner achtervolgden in de hoop uit haar gedrag te kunnen afleiden of u tegen haar iets over het incident gezegd had. U denkt dat ze vreesden dat uw partner dan zou stoppen met werken en over het incident tegen haar collega's vertellen.

Voor het geval er iets met jullie zou gebeuren besloot u om op 22 mei 2019 een klacht neer te leggen bij de politie. U durfde achteraf nooit meer bij de politie te gaan informeren naar de stand van zaken van uw klacht omdat men niet weet welke politieagenten aan wiens kant staan. U durfde dan ook niet meer buiten te komen, behalve met de wagen, en durfde geen ander werk meer gaan zoeken.

Op 4 juni 2019 verliet u, samen met uw partner en kinderen, El Salvador. Jullie kwamen de volgende dag aan in België. Op 14 juni 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

U vreest in geval van terugkeer naar El Salvador, voor het leven van u en uw gezin omdat de bendeleden zouden kunnen denken dat u iets gezegd heeft.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; een klacht bij de politie. Uw partner legt daarnaast volgende documenten neer: haar Salvadoraans paspoort; haar Salvadoraanse identiteitskaart; het Salvadoraans paspoort van haar zoon M.Z.M.A.; het Salvadoraans paspoort van haar zoon M.Z.L.A.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Betreffende de problemen met de Mara Salvatrucha in de industriezone Santa Elena leggen u en uw partner immers tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af.

Zo stelt u dat u niet weet waarom de benedeleden u meenamen en viseerden (zie CGVS, p. 12). U stelt dat u niet degene bleek te zijn die de benedeleden zochten, aangezien ze u vrijlieten (zie CGVS, p. 13). Ook uw partner beaamt dat het waarschijnlijk om een vergissing ging (zie CGVS, (...), p. 11). Dit zou verklaren waarom ze uw identiteitsdocumenten wilden zien en waarom ze iemand telefoneerden om te weten wat ze met u moesten doen (zie CGVS, p. 10, 12-13). Ook dat ze u probeerden te intimideren door te zeggen dat ze wisten wie u was zou men in die context kunnen begrijpen (ibid.). Indien echter vastgesteld zou zijn dat u niet de gezochte persoon was houdt het echter geen steek dat uw partner nadien door dezelfde benedeleden in hetzelfde verband achtervolgd zou worden (zie CGVS, p. 15).

Vervolgens zijn uw verklaringen over de achtervolging van uw partner evenmin aannemelijk. Zo stelt u eerst dat ze door dezelfde individuen als u werd achtervolgd (zie CGVS, p. 11; Vragenlijst CGVS, punt 5) om later te stellen dat u niet weet of het om dezelfde benedeleden gaat (zie CGVS, p. 15). Bovendien stelt uw partner dat u zich hun gezichten niet herinnert en dat u nooit een beschrijving heeft gegeven van de benedeleden (zie CGVS (...), p. 10). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid verder aan.

Ook uw verklaringen over waarom de benedeleden uw partner achtervolgen zijn erg vaag. U vermoedt dat de benedeleden haar achtervolgden om te weten of u haar iets had verteld over de ontvoering (zie CGVS p. 15). Ze hadden jullie namelijk al samen zien lopen en wisten daardoor dat ze uw partner was (ibid.). Het is echter wederom vreemd dat ze uw partner zouden achtervolgen wanneer uw ontvoering een vergissing was. Het lijkt ook absurd dat zij daarvoor uw partner zouden achtervolgen zonder haar evenwel aan te spreken om het haar te vragen. Uw partner stelt dan weer dat ze denkt dat de benedeleden haar achtervolgden om te weten te komen waar jullie woonden (zie CGVS (...), p. 13). Echter zeiden ze tijdens uw ontvoering dat ze u reeds wisten wonen (zie CGVS, p. 10). Bovendien kan uw woonplaats bezwaarlijk relevant zijn om in een industriezone te werken. In zulk een zone zijn echter per definitie een heel aantal bedrijven geconcentreerd (onder andere ook de werkgever van uw echtgenote; CGVS (...), p. 5) en werken dus ook mensen uit alle hoeken van de stad. Nu is het best mogelijk dat in de daarnaast gelegen, arme, wijk, een bende strikte controle zou houden op het komen en gaan van buitenstaanders. Moest diezelfde bende echter systematisch de toegang tot de industriële zone verhinderen en zelfs werknemers doden als zij in de zone kwamen werken, dan zou het voortbestaan van deze zone onmogelijk zijn. In dat geval zouden trouwens alle werknemers van de zone moeten geïdentificeerd worden.

Ook leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over de achtervolgingen. U stelt dat de benedeleden uw partner nooit hebben aangesproken doordat u vermoedt dat ze het geschikte moment afwachtten om uw partner te benaderen (zie CGVS, p. 15). Uw partner stelt echter dat ze wel werd aangesproken en dat de benedeleden zeiden dat ze haar aan het achtervolgen waren (CGVS (...), p. 12, 13; Vragenlijst CGVS (...), punt 5). Ook is het vreemd dat uw vrouw stelt niet te weten welke bende de macht heeft in de industriële zone waar haar werk gelegen is en waar u werd ontvoerd (zie CGVS (...), p. 5), maar dat ze vervolgens wel stelt dat bende MS er de macht heeft (zie CGVS (...), p. 10). Ook weet ze niet door welke bende u werd ontvoerd, maar vermoedt ze door de regio dat het bende MS was (ibid.). Tevens weet ze ook niet door welke bende ze zelf achtervolgd werd (zie CGVS (...), p. 13), wat eveneens vreemd is.

Wat betreft de klacht die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat dit document niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het gaat hier immers slechts om een weergave van uw verklaringen en niet om een resultaat van een onderzoek.

Daar u zelf stelt de klacht te hebben ingediend maar achteraf nooit geïnformeerd te hebben naar enig resultaat ervan uit angst voor de politie, lijkt het ook duidelijk dat deze klacht enkel tot doel had een document te hebben voor gebruik in een procedure voor internationale bescherming (zie CGVS, p. 16).

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan jullie beweerde problemen met de Mara Salvatrucha in de industriezone Santa Elena. Deze feiten zijn dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Betreffende uw problemen met de Mara Salvatrucha in de industriezone Santa Elena kan terzijde worden opgemerkt dat, zelfs moest hieraan geloof zijn gehecht, het hier om een lokaal probleem ging. De leden van de bende zouden, nadat zij u per vergissing hadden meegenomen, op straffe des doods hebben geëist dat u niet meer in hun regio kwam. U nam ontslag op uw werk en ging er niet meer naartoe. Enkele dagen later nam ook uw echtgenote haar ontslag. Gezien de bende geen andere voorwaarden stelde was de kous hiermee af. Er waren geen indicaties dat, en evenmin redenen waarom, de bende uit de regio van de industriezone Santa Elena u zou proberen opsporen elders in de stad of het land. Zelf woonden jullie aan de andere kant van de stad San Salvador, in een zone waar een andere bende actief was (B18). Zelfs moest aan deze feiten geloof worden gehecht, quod non, zouden er goede redenen zijn om te concluderen daar elders in de stad of het land, geen huidig of toekomstig risico aan zou verbonden zijn.

Wat betreft de marihuana die de bendeleden in uw tuin gooiden, dient te worden opgemerkt dat u en uw partner in dit verband eveneens tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zo stelt u dat dit incident zich twee keer voordeed (zie CGVS, p.17 en 18), terwijl uw partner verklaarde dat het zich drie keer voordeed (zie CGVS (...), p.16). Tevens stelt u dat het telkens om twee zakken marihuana ging van gemiddelde grootte (zie CGVS, p.17-18), terwijl uw partner beweert dat het telkens één zak was ter grootte van een gemiddelde vuilbak (zie CGVS (...), p.15-16). Ook jullie verklaringen over wanneer deze incidenten zich voordeden zijn tegenstrijdig. Zo stelt u dat het in het begin van 2019 was en dat u toen nog aan het werk was (zie CGVS, p.17). Uw partner stelt dan weer dat het de eerste keer zo'n vijftien dagen voordat ze haar ontslag indiende was en dat ze reeds haar ontslag had ingediend toen het incident met de marihuana zich een tweede keer voordeed (zie CGVS (...), p.15). Uw partner diende haar ontslag in op 18 mei 2019 (zie CGVS (...), p.5), wat wil zeggen dat deze incidenten met de marihuana zich in mei voordeden. Gezien de grote discrepanties in jullie verklaringen, kan er aan deze incidenten geen geloof worden gehecht.

Er kan gezien het bovenstaande dan ook aan deze feiten geen geloof worden gehecht. Deze feiten zijn dan ook evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Zelfs moest aan deze problemen geloof zijn gehecht, quod non, moet echter worden opgemerkt dat zij onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn om een nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen. De bendeleden zouden immers enkel hun over uw muur gegooide koopwaar zijn komen halen maar hebben u nooit rechtstreeks bedreigd in dat verband behoudens een voorwaardelijke bedreiging indien u hen zou aangeven bij de politie, wat u nooit gedaan heeft.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. De identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden bevestigen enkel jullie Salvadoraanse nationaliteit, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, Z.H.A.A., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/06/2019

Overdracht CGVS: 13/09/2019

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 14 februari 2020, van 10.25 tot 12.01 uur en van 15.03 tot 16.24 uur, bijgestaan door een tolk die de Spaanse taal machtig is. Uw advocaat, meester Comélieu loco meester Hendrickx, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador. U woonde tot in 2014 in Reparto Lomas del Rio, Senda 2, gemeente Ciudad Delgado in het departement San Salvador. Na uw secundair onderwijs ging naar de universiteit maar u maakte deze niet af. De tien jaar voor uw vertrek uit El Salvador werkte u voor Impulso in de Industriezone Santa Elena in Antigou Cuscatlán, La Libertad. U bent niet gehuwd, maar u heeft wel een partner, M.C.O.L. (DVZ (...); CGVS (...)). In 2014 kocht u samen met uw partner een huis in een andere straat (Senda 1) van de wijk waar u al uw hele leven woonde. Jullie woonden hier tot aan uw vertrek uit El Salvador. Jullie hebben samen twee kindjes, M.Z.M.A. en M.Z.L.A.

Op 14 mei 2019 had u met uw partner afgesproken om te gaan lunchen maar hij kwam niet opdagen en beantwoordde uw telefoontjes niet. 's Avonds vertelde hij u dat hij meegenomen werd door enkele bendeleden en dat hij met de dood was bedreigd en dat ze hem niet meer in de regio wouden zien. Ook hadden de bendeleden gezegd dat ze wisten waar hij werkte en waar u werkte. Daarop besloot uw partner zijn ontslag in te dienen. U bleef ondertussen wel in dezelfde regio werken, maar toen u tot drie keer toe werd achtervolgd, besloot u op 18 mei om ook uw ontslag in te dienen.

Eind april of begin mei 2019 werden bendeleden van de bende 18 in uw kolonie achtervolgd door de politie. Ze klommen over een muur in de buurt van uw huis en gooiden enkele zakken marihuana in uw tuin. Nadien kwamen ze de zakken terug recupereren. Dit deed zich drie tot vier keer voor. De tweede keer, dat was in de week dat u uw ontslag indiende, zei u tegen de bendeleden dat u niet wou dat ze dit nogmaals deden, want dat u het dan aan de politie zou geven. Daarop reageerden ze dat zij u dan zouden aangeven bij de politie en dat u hen moest helpen, want dat u anders rechtsreeks met hen problemen zou kennen. De derde keer dat ze kwamen was uw vader daar en bleef alles rustig.

Op 4 juni 2019 verliet u, samen met uw partner en kinderen, El Salvador. Jullie kwamen de volgende dag aan in België. Op 14 juni 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

U vreest in geval van terugkeer naar El Salvador, voor het leven van u en uw familie.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; het Salvadoraans paspoort van uw zoon M.Z.M.A.; het Salvadoraans paspoort van uw zoon M.Z.L.A. Uw partner legt daarnaast volgende documenten neer: zijn Salvadoraans paspoort; zijn Salvadoraanse identiteitskaart; een klacht bij de politie.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ut uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw partner M.C.O.L. (DVZ (...); CGVS (...)) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw partner luidt als volgt:
[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij geven een korte theoretische toelichting en voeren aan dat: “Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt dat het CGVS op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen”. Zij menen dat de commissaris-generaal op onvoldoende wijze heeft onderzocht of zij in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zij lichten hierbij toe als volgt:

“Het CGVS erkent dat de georganiseerde misdaadgroepen die actief zijn in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en op het politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit. Deze bendes pogen door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden.

Verzoekers werden begin 2019 ernstig lastig gevallen door de bende van 18. Zij werden door de politie achtervolgd. Tot twee keer toe gooiden zij zakken met marihuana in de tuin van verzoekers. Verzoeker dreigde naar de politie te stappen als dit niet zou ophouden, waarop hij (en zijn gezin) als reплиek met de dood werd bedreigd.

Op 14 mei 2019, werd verzoeker tegengehouden door de bende van Mara Salvatrucha (MS). Hij werd bedreigd en geslagen. Dit incident berustte initieel op een vergissing: verzoeker was niet de persoon die werd gezocht door de bende. Zij lieten hem gaan, maar bedreigde hem door te zeggen dat hij zou vermoord worden als hij nog eens werd opgemerkt in de buurt. Daarop gaf verzoeker zijn ontslag op zijn werk.

Daags na het incident werd de partner van verzoeker achtervolgd. Zij noteerde dat zij drie keer werd achtervolgd, waarvan één keer in de bus tot in het centrum van San Salvador.

Verzoekers vrezen voor hun leven omdat de bendeleden zouden kunnen denken dat verzoekers iets aan de autoriteiten gezegd zouden kunnen hebben.

Daar leven in zulke terreur en klimaat van objectiveerbare angst ondraaglijk werd, restte er hen geen andere mogelijkheid dan het land te ontvluchten.

Het CGVS is van mening dat het geen steek houdt dat de partner van verzoeker zou achtervolgd worden indien verzoeker niet de door de bende gezochte persoon was. Verzoekers merken op dat het gedrag van bendeleden niet per se rationeel hoeft te zijn.

Zij vervulden dat mevrouw werd achtervolgd en zij hebben te kennen gegeven dat zij vermoeden dat het om dezelfde individuen gaat, gelet op de hele kontekst van de problematiek.

De zogenaamde tegenstrijdigheden die het CGVS aanhaalt, betreffen vergissingen en details, en tasten de waarachtigheid van het geheel niet aan.

Verzoekers hebben zo waarachtig en oprecht mogelijk hun problemen uit de doeken gedaan. Zij werden bedreigd, achtervolgd... Heel concrete informatie hebben zij niet, maar men kan niet anders dan vaststellen dat hun leven in hun thuisland ernstig bedreigd is.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Verblijfwet stemt overeen met artikel 3 EVRM. Het gevaar kan afkomstig zijn van de overheid zelf, maar ook van andere groeperingen, zoals georganiseerde misdaadorganisaties, voor zover en geen aanwijzingen zijn dat de overheid in staat is om bescherming te bieden. De georganiseerde misdaad in El Salvador is erg actief en het merendeel van de criminele activiteiten die in dat land plaatsvinden zijn bedegerelateerd. Het CGVS geeft zelf aan dat het geweld er gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. De overheid kan geen bescherming aan de burgers bieden tegen dit soort van geweld.

Verzoeksters lopen een risico in geval van terugkeer naar El Salvador dat zij nog meer het slachtoffer zullen worden van afpersing door criminele bendes omdat zij kunnen benaderd worden als personen die over financiële middelen beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Het CGVS gaat er los overheen door te stellen dat "de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer niet volstaat om een reëel risico aan te tonen op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet". Het CGVS werkt deze bewering niet verder uit, waar er toch argumenten voorhanden zijn om te zeggen dat slachtoffers van afpersing, met een duidelijke vrees voor hun leven (El Salvador rekent 51 moorden per 100.000 inwoners) een schending van artikel 3 EVRM kunnen inroepen."

2.1.2. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging. Zij herhalen louter hun problemen en vrees, volharden in de geloofwaardigheid ervan, formuleren algemene beweringen en kritiek en minimaliseren en vergoelijken op algemene wijze de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee weerleggen, noch ontcrachten zij echter diens bevindingen. De Raad stelt vast dat motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat verzoekers er niet in slagen om hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Verzoekers voeren aan, ter minimalisering van de vaststelling in de bestreden beslissingen, dat het niet aannemelijk is dat de benedeleden verzoekster zouden achtervolgen indien de ontvoering van verzoeker een vergissing betrof. Zij stellen nog dat het gedrag van de benedeleden niet per se rationeel hoeft te zijn, doch de Raad stelt vast dat verzoekers deze stelling op algemene wijze poneren en er niet in slagen om de voormelde vaststelling *in concreto* te weerleggen. Verzoekers' verklaringen kunnen immers een bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekers verklaringen over de ingeroepen feiten niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoekers verder aanvoeren dat zij vermoeden dat verzoekster werd achtervolgd door dezelfde individuen die verzoeker ontvoerden "*gelet op de gehele kontekst van de problematiek*", kan dit verweer geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat verzoekers inconsistente verklaringen hebben afgelegd op dit punt.

Verzoekers voeren verder op algemene wijze aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden vergissingen betreffen, doch de Raad merkt op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vergissingen op te werpen. Bovendien, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, hebben de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekers wordt verwacht dat

zij gedurende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun relaas en de aanleiding tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Aldus doen de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissingen werden vastgesteld weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

De loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen in El Salvador. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Verzoekers slagen er echter niet in om de aangevoerde vervolgingsfeiten concreet aannemelijk te maken.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Betreffende de problemen met de Mara Salvatrucha in de industriezone Santa Elena leggen u en uw partner immers tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af.

Zo stelt u dat u niet weet waarom de bendeleden u meenamen en viseerden (zie CGVS, p. 12). U stelt dat u niet degene bleek te zijn die de bendeleden zochten, aangezien ze u vrijlieten (zie CGVS, p. 13). Ook uw partner beaamt dat het waarschijnlijk om een vergissing ging (zie CGVS, (...), p. 11). Dit zou verklaren waarom ze uw identiteitsdocumenten wilden zien en waarom ze iemand telefoneerden om te weten wat ze met u moesten doen (zie CGVS, p. 10, 12-13). Ook dat ze u probeerden te intimideren door te zeggen dat ze wisten wie u was zou men in die context kunnen begrijpen (ibid.). Indien echter vastgesteld zou zijn dat u niet de gezochte persoon was houdt het echter geen steek dat uw partner nadien door dezelfde bendeleden in hetzelfde verband achtervolgd zou worden (zie CGVS, p. 15).

Vervolgens zijn uw verklaringen over de achtervolging van uw partner evenmin aannemelijk. Zo stelt u eerst dat ze door dezelfde individuen als u werd achtervolgd (zie CGVS, p. 11; Vragenlijst CGVS, punt 5) om later te stellen dat u niet weet of het om dezelfde bendeleden gaat (zie CGVS, p. 15). Bovendien stelt uw partner dat u zich hun gezichten niet herinnert en dat u nooit een beschrijving heeft gegeven van de bendeleden (zie CGVS (...), p. 10). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid verder aan.

Ook uw verklaringen over waarom de bendeleden uw partner achtervolgen zijn erg vaag. U vermoedt dat de bendeleden haar achtervolgden om te weten of u haar iets had verteld over de ontvoering (zie CGVS p. 15). Ze hadden jullie namelijk al samen zien lopen en wisten daardoor dat ze uw partner was (ibid.). Het is echter wederom vreemd dat ze uw partner zouden achtervolgen wanneer uw ontvoering een vergissing was. Het lijkt ook absurd dat zij daarvoor uw partner zouden achtervolgen zonder haar evenwel aan te spreken om het haar te vragen. Uw partner stelt dan weer dat ze denkt dat de bendeleden haar achtervolgden om te weten te komen waar jullie woonden (zie CGVS (...), p. 13). Echter zeiden ze tijdens uw ontvoering dat ze u reeds wisten wonen (zie CGVS, p. 10). Bovendien kan uw woonplaats bezwaarlijk relevant zijn om in een industriezone te werken. In zulk een zone zijn echter per definitie een heel aantal bedrijven geconcentreerd (onder andere ook de werkgever van uw echtgenote; CGVS (...), p. 5) en werken dus ook mensen uit alle hoeken van de stad. Nu is het best mogelijk dat in de daarnaast gelegen, arme, wijk, een bende strikte controle zou houden op het komen en gaan van buitenstaanders. Moest diezelfde bende echter systematisch de toegang tot de industriële zone verhinderen en zelfs werknemers doden als zij in de zone kwamen werken, dan zou het voortbestaan van deze zone onmogelijk zijn. In dat geval zouden trouwens alle werknemers van de zone moeten geïdentificeerd worden.

Ook leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over de achtervolgingen. U stelt dat de bendeleden uw partner nooit hebben aangesproken doordat u vermoedt dat ze het geschikte moment afwachtten om uw partner te benaderen (zie CGVS, p. 15). Uw partner stelt echter dat ze wel werd aangesproken en dat de bendeleden zeiden dat ze haar aan het achtervolgen waren (CGVS (...), p. 12, 13; Vragenlijst CGVS (...), punt 5). Ook is het vreemd dat uw vrouw stelt niet te weten welke bende de macht heeft in de industriële zone waar haar werk gelegen is en waar u werd ontvoerd (zie CGVS (...), p. 5), maar dat ze vervolgens wel stelt dat bende MS er de macht heeft (zie CGVS (...), p. 10).

Ook weet ze niet door welke bende u werd ontvoerd, maar vermoedt ze door de regio dat het bende MS was (ibid.). Tevens weet ze ook niet door welke bende ze zelf achtervolgd werd (zie CGVS (...), p. 13), wat eveneens vreemd is.

Wat betreft de klacht die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat dit document niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het gaat hier immers slechts om een weergave van uw verklaringen en niet om een resultaat van een onderzoek. Daar u zelf stelt de klacht te hebben ingediend maar achteraf nooit geïnformeerd te hebben naar enig resultaat ervan uit angst voor de politie, lijkt het ook duidelijk dat deze klacht enkel tot doel had een document te hebben voor gebruik in een procedure voor internationale bescherming (zie CGVS, p. 16).

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan jullie beweerde problemen met de Mara Salvatrucha in de industriezone Santa Elena. Deze feiten zijn dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Betreffende uw problemen met de Mara Salvatrucha in de industriezone Santa Elena kan terzijde worden opgemerkt dat, zelfs moest hieraan geloof zijn gehecht, het hier om een lokaal probleem ging. De leden van de bende zouden, nadat zij u per vergissing hadden meegenomen, op straffe des doods hebben geëist dat u niet meer in hun regio kwam. U nam ontslag op uw werk en ging er niet meer naartoe. Enkele dagen later nam ook uw echtgenote haar ontslag. Gezien de bende geen andere voorwaarden stelde was de kous hiermee af. Er waren geen indicaties dat, en evenmin redenen waarom, de bende uit de regio van de industriezone Santa Elena u zou proberen opsporen elders in de stad of het land. Zelf woonden jullie aan de andere kant van de stad San Salvador, in een zone waar een andere bende actief was (B18). Zelfs moest aan deze feiten geloof worden gehecht, quod non, zouden er goede redenen zijn om te concluderen daar elders in de stad of het land, geen huidig of toekomstig risico aan zou verbonden zijn.

Wat betreft de marihuana die de bendeleden in uw tuin gooiden, dient te worden opgemerkt dat u en uw partner in dit verband eveneens tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zo stelt u dat dit incident zich twee keer voordeed (zie CGVS, p.17 en 18), terwijl uw partner verklaarde dat het zich drie keer voordeed (zie CGVS (...), p.16). Tevens stelt u dat het telkens om twee zakken marihuana ging van gemiddelde grootte (zie CGVS, p.17-18), terwijl uw partner beweert dat het telkens één zak was ter grootte van een gemiddelde vuilbak (zie CGVS (...), p.15-16). Ook jullie verklaringen over wanneer deze incidenten zich voordeden zijn tegenstrijdig. Zo stelt u dat het in het begin van 2019 was en dat u toen nog aan het werk was (zie CGVS, p.17). Uw partner stelt dan weer dat het de eerste keer zo'n vijftien dagen voordat ze haar ontslag indiende was en dat ze reeds haar ontslag had ingediend toen het incident met de marihuana zich een tweede keer voordeed (zie CGVS (...), p.15). Uw partner diende haar ontslag in op 18 mei 2019 (zie CGVS (...), p.5), wat wil zeggen dat deze incidenten met de marihuana zich in mei voordeden. Gezien de grote discrepanties in jullie verklaringen, kan er aan deze incidenten geen geloof worden gehecht.

Er kan gezien het bovenstaande dan ook aan deze feiten geen geloof worden gehecht. Deze feiten zijn dan ook evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Zelfs moest aan deze problemen geloof zijn gehecht, quod non, moet echter worden opgemerkt dat zij onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn om een nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen. De bendeleden zouden immers enkel hun over uw muur gegooide koopwaar zijn komen halen maar hebben u nooit rechtstreeks bedreigd in dat verband behoudens een voorwaardelijke bedreiging indien u hen zou aangeven bij de politie, wat u nooit gedaan heeft.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. De identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden bevestigen enkel jullie Salvadoraanse nationaliteit, die in deze beslissing niet wordt betwist."

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in

het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat zij het slachtoffer zullen worden van afpersing door de bendes omdat zij zullen worden beschouwd als personen die over financiële middelen beschikken door hun verblijf in het buitenland, doch de Raad stelt hierbij vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan in zekere mate aantast.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. In tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren in hun verzoekschrift, volstaat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het vereiste minimumniveau van ernst wordt niet bereikt, omdat uit het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en in het licht van de situatie in El Salvador, verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van

Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP